

CÂTEVA GÂNDURI...

Acad. Gleb DRĂGAN

ABSTRACT: This chapter presents some of the last thoughts of academician Gleb Drăgan, at the age of 90. He lived a full life: he experienced both agony while persecuted for his family background as a Bessarabian, and recognition as a pioneer in Romanian high voltage engineering. His final state of mind reveals a lucid scholar, proud to have gained the freedom of listening only to one's own conscience, which yearns for truth and justice in every aspect of life.

KEYWORDS: Gleb Drăgan, Bessarabia, Romanian High Voltage Engineering, Politehnica University of Bucharest

Este foarte greu să vorbești despre tine însuși, cu atât mai mult cu cât confesiunea nu este absolut sinceră. Să încerc să fiu obiectiv.

Viața capătă sens în lumea amintirilor. Regăsirea trecutului îți crează o imagine personală a liniștii și a speranței.

Sunt basarabean și iubesc acest ținut în care fiecare a plâns. Basarabia este lacrima neamului meu. Aici m-am născut, aici m-am format. Am trăit într-o lume liniștită cuprinsă de empatie.

Nu de puține ori, prin ce au trecut părinții mei și prin ce am trecut eu, vreau să închid fereastra trecutului.

Consider că nu sunt ambițios; sunt orgolios.

Cred că am pătruns târziu hramul înțelepciunii.

În activitatea mea profesională am dat tot tot ce am avut studenților și doctoranzilor mei.

Ca fiecare dintre noi trăiesc în lumea iluziilor.

La vârsta mea am sentimentul libertății, dincolo de spațiu și timp, dincolo de conștiință și raționament. Sunt liber, ascultând doar de conștiința mea.

Pentru mine, adevărul, în sensul cel mai adevărat, și dreptatea sunt cuvinte sfinte și înseamnă mai mult decât Biblia care are o conotație exatologică, deci interpretabilă.

Trăiesc, ca fiecare dintre noi, în lumea amintirilor; unele frumoase, altele triste. Sunt clipe când amintirile se văd.

Muzica și pictura reprezintă, pentru mine, o lume pe care o iubesc.

Am căutat întotdeauna să înțeleg diferența și să aleg între cer și infern, între demnitate și lașitate, între adevăr și minciună.

Taina trecerii este dovada înțelepciunii.

Vocile noastre lăuntrice spun – de regulă – adevărul.

Am avut, întotdeauna, curajul să spun adevărul.

Sunt un student în vârstă deoarece studiez și acuma. Într-un sens am rămas elev, dorind tot timpul să învăț.

În calitate de profesor am încercat să dau cuvântului menirea necesară.

Esența profesorului – iubirea comunicării.

M-a apăsât întotdeauna nemiloasa lege a firii; mă caracterizează o componentă sentimentală și o timiditate pe care caut să le ascund.

De când Lili nu mai este vorbesc cu ecoul – expresia unei nemărginite tristeți.

Par un om hotărât. În realitate trăiesc, de regulă, într-o lume a incertitudinii sau într-o lume a contemplării.

Cred că meritul meu constă în faptul că am avut tăria să duc la capăt ceea ce am considerat că trebuie să realizez.

Am încercat să realizez neobișnuitul, unicul. Pe această cale soarta m-a dus în două domenii: Tehnica tensiunilor înalte (TTI) ce a fost pentru mine o taină pe care am iubit-o și Terminologia cognitivă, căreia i-am dăruit mulți ani din viața mea.

Pentru mine preocupările în domeniul meu de activitate au avut un prag niciodată atins.

Nu sunt prea ordonat și pierd nu puțin timp. Mă împac cu gândul că prea multă ordine înseamnă lipsă de imaginație.

Viața mea a fost o luptă cu soarta și cu mine însumi.

90 de ani este pentru mine o vârstă frumoasă. Este clipa când privesc înapoi și-mi aduc amintirile care m-au marcat în viață.

Cred în știință, pentru că există o singură știință și pentru că demonstrează adevărul. Nu cred în religie, pentru că sunt multe religii și pentru că prezintă adevărul sub formă excatologică, deci interpretabilă.

În viață am căutat să înțeleg, în egală măsură, timpul obligațiilor și timpul liber, diferența dintre rațiune și visare, dintre ce a fost și ce va fi.

În domeniul terminologiei cognitive m-am bazat pe criterii obiective.

Am avut șansa să am studenți și colaboratori deosebiți, ceea ce m-a obligat să fiu cât mai bun.

Sunt momente care nu se pot uita. Anul 1983, când am fost scos din învățământ de cel pe care l-am sprijinit cel mai mult, a fost pentru mine o perioadă de tristă și tăcută resemnare.

Nicio instituție nu este formată numai din îngeri, implicit și Universitatea Politehnică din București.

În viața mea datorez mult profesorilor mei.

Îi datorez profesorului Remus Răduleț care m-a învățat să nu renunț la ceea ce doresc să fac și să am încredere în mine.

Îi datorez profesorului Constantin Dinculescu care m-a susținut să dezvolt domeniul de tehnica tensiunilor înalte (TTI), inclusiv laboratoarele de TTI, de la vechiul și de la noul local al UPB.

Le datorez colaboratorilor mei cărora le-am dăruit o parte din sufletul meu.

Datorez părinților mei care m-au învățat să fiu sincer cu mine însumi și să am tăria de a duce la capăt ceea ce am considerat că este necesar.

Datorez soției mele, încă mai este alături de mine, care m-a înțeles și atunci când eram de neînțeles și m-a susținut în tot ceea ce am dorit să fac.

Datorez familiei, fiului, norei, nepoților, de care sunt mândru.